

HOE DE
KONING VAN ELFHAME
VERHALEN LEERDE HATEN

HOLLY BLACK

HOE DE
KONING VAN ELFHAME
VERHALEN LEERDE HATEN

Vertaald door Anne-Marieke Buijs

ISBN 978-90-492-0916-2

ISBN 978-94-023-2795-3 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *How the King of Elfhame Learned to Hate Stories*

Vertaling: Anne-Marieke Buijs

Omslagontwerp: Karina Granda,

bewerkt door Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Rovina Cai & Holly Black

Illustraties: © 2020 Rovina Cai

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2020 Holly Black

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor Brian en Drake,
maar vooral voor Theo*

Grillige Bos

Paleis
Elfhamo

Molkwoud

Insmire

Maskermeer

Landgoed
van Madoc

Kaart van de
verschuivende eilanden van

Elfhame

Landgoed
van Locke

Insmoor

Vergetel
toeren

Insear

Insweal

Heulhuis

anaf het moment dat hij geboren werd is Cardan afwisselend aanbeden en veracht: een prins van Faerie, grootgebracht met kattenmelk en minachting, geboren in een familie met een overvloed aan erfgenamen en met een venijnige voorspelling die hem boven het hoofd hangt. Misschien is het geen verrassing dat hij is geworden wie hij is. De enige verrassing is dat het hem toch nog is gelukt opperkoning van Elfhame te worden.

Sommigen zien hem wellicht als een sterk drankje dat achter in de keel brandt, maar tegelijkertijd verkwikkend is.

Je zou daar anders over kunnen denken.

Maar hij houdt er wel van in de contramine te zijn.

I

de koning van
elfhame brengt
een bezoek
aan de
sterfelijke wereld

o?’ zegt hij terwijl hij naar de golven ver onder hen kijkt. ‘Je hebt de reis zó afgelegd? Wat als de bezwering was afgelopen terwijl Vivi niet bij je was?’

‘Ik neem aan dat ik dan naar beneden was gestort,’ antwoordt Jude verontrustend kalm.

De uitdrukking op haar gezicht maakt Cardan duidelijk dat ze het heel normaal vindt om gruwelijke risico’s te nemen. Hij moet toegeven dat de kruidrossen snel zijn en dat er iets spannends is aan door de lucht racen terwijl hij de bladrijke manen in zijn hand klemmt. Het is niet alsof hij niet van een beetje gevaar houdt, maar hij doet zich er niet aan tegoed, in tegenstelling tot sommige personen. Hij werpt een schuine blik op zijn onvoorspelbare, sterfelijke opperkoningin.

Haar wilde bruine haar danst om haar gezicht en haar amberkleurige ogen stralen wanneer ze hem aankijkt.

Ze zijn twee personen die in alle opzichten voorgoed vijanden hadden moeten blijven.

Het is ongelooflijk hoeveel geluk hij heeft gehad, en hij weet nog steeds niet helemaal hoe ze hier zijn gekomen.

‘Nu ik op jouw manier reis,’ roept hij boven de wind uit, ‘moet jij ook iets voor mij doen. Bijvoorbeeld me beloven dat je het niet tegen een of ander monster opneemt alleen maar om indruk te maken op een van die wilde fey die je, voor zover ik het weet, niet eens aardig vindt.’

Jude kijkt hem schuin aan.

Het is een uitdrukking die hem nooit was opgevallen tijdens hun gezamenlijke lessen op de paleisschool,

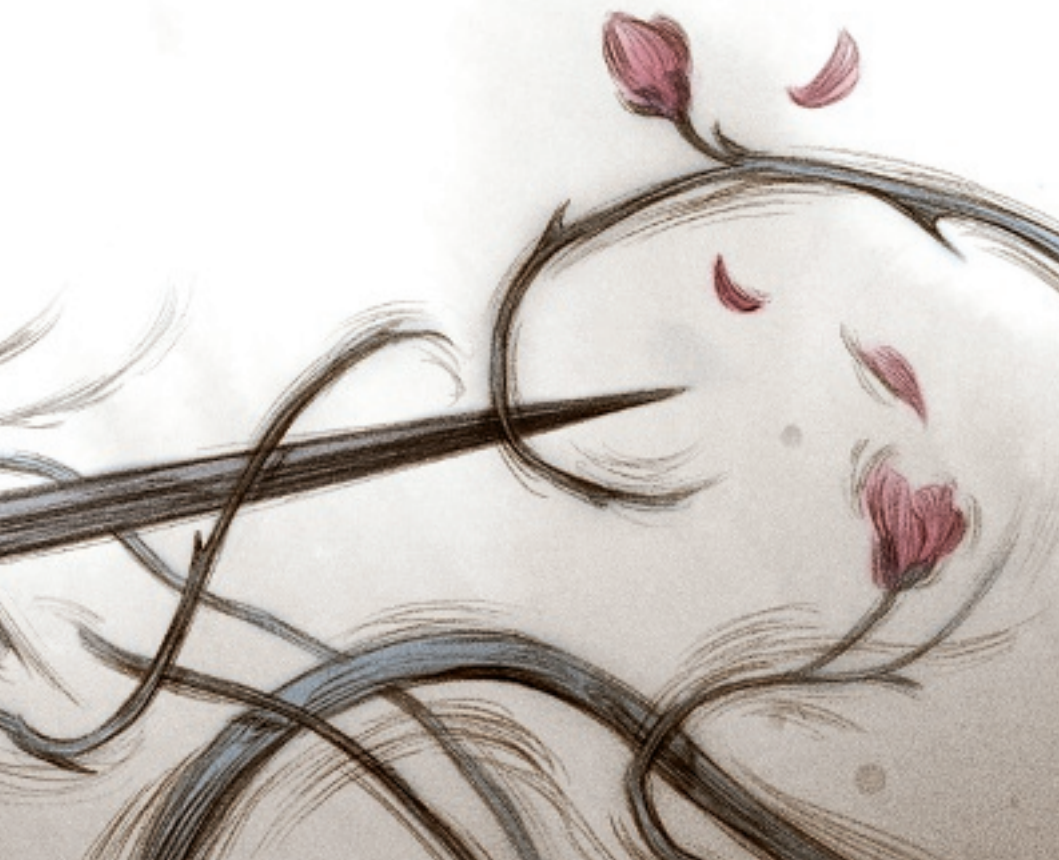

maar vanaf de eerste keer dat hij die had gezien, had hij beseft dat die uitdrukking haar meest authentieke was. Samenzweerderig. Uitdagend. Brutaal.

Zelfs zonder die blik had hij kunnen weten wat haar antwoord zal zijn. Natuurlijk wil ze vechten tegen wat het ook is. Voor haar gevoel heeft ze te allen tijde iets te bewijzen, moet ze de kroon op haar hoofd keer op keer verdienen.

Ze had Cardan een keer het verhaal verteld over de confrontatie met Madoc nadat ze hem had gedrogeerd.

Terwijl Cardan in de aangrenzende ruimte was geweest, wijn drinkend en kletsend, had zij een zwaard geheven tegen haar stiefvader om tijd te rekken.

‘Ik ben wat jij van me hebt gemaakt,’ had ze tijdens het gevecht tegen hem gezegd.

Cardan weet dat Madoc niet de enige is die haar heeft gemaakt tot wie ze is. Daar heeft hij zelf ook aan bijgedragen.

Het is soms absurd, de gedachte dat ze van hem houdt. Hij is daar natuurlijk dankbaar voor, maar het voelt alsof het gewoon nog een van die belachelijke, absurde en gevaarlijke dingen is die ze doet. Ze wil het tegen monsters opnemen en ze wil hem als minnaar, dezelfde jongen over wie ze had gefantaseerd dat ze hem wilde vermoorden. Ze houdt niet van veilig of makkelijk of van zekerheid. Dat is allemaal niets voor haar.

‘Ik probeer geen indruk te maken op Bryern,’ zegt Jude. ‘Hij zegt dat ik bij hem in het krijt sta, omdat hij me een baan gaf toen niemand anders dat wilde doen. Dat is op zich wel waar.’

‘Ik vind dat zijn aanname een beloning verdient,’ merkt hij droog op. ‘Alleen helaas niet die ene die jij van plan bent hem te geven.’

Ze zucht. ‘Als er zich een monster onder de wilde fey bevindt, zouden we daar iets aan moeten doen.’

Er is geen reden waarom er een rilling van angst over

zijn rug zou moeten lopen bij het horen van die woorden, geen aanleiding voor de bezorgdheid die hij maar niet van zich af kan zetten.

‘We hebben ridders die ons trouw dienen,’ zegt Cardan. ‘Je ontnemt ze de kans op roem.’

Jude snuift, veegt haar dikke donkere lokken naar achteren, probeert die onder haar kleine gouden kroon te stoppen om ze uit haar ogen te houden. ‘Alle koninginnen worden gretig.’

Hij neemt zich voor deze discussie later voort te zetten. Een van zijn belangrijkste taken als de opperkoning lijkt te zijn dat hij haar eraan moet herinneren dat ze niet verantwoordelijk is voor het oplossen van elk saai probleem en het uitvoeren van elke saaie executie in heel Elfhame. Hij vindt het niet erg om hier en daar wat te martelen, zo van het soort waarbij je niemand vermoordt, maar met haar idee van wat hun positie vereist lijken veel te veel taken gepaard te gaan. ‘Laten we naar die Bryern gaan om zijn verhaal aan te horen. Als je het tegen dat ding moet opnemen, is er geen enkele reden waarom je alleen zou gaan. Je kunt een bataljon ridders meenemen of anders mij.’

‘Jij vindt jezelf gelijkstaan aan een bataljon ridders?’ vraagt ze met een glimlach.

Misschien wel, denkt hij, al kan hij geen inschatting maken van wat voor invloed de sterfelijke wereld op zijn magie zal hebben. Hij had een keer een eiland uit

de zee laten verrijzen. Moest hij haar daaraan herinneren? Was ze daarvan onder de indruk geweest?

‘Ik denk dat ik ze bij een gepaste wedstrijd allemaal zou kunnen verslaan, misschien eentje waarbij drank betrokken is.’

Ze geeft haar kruidros met een lach de sporen. ‘We ontmoeten Bryern morgen bij zonsondergang,’ roept ze hem toe. Haar grijns daagt hem uit tot een race. ‘Daarna kunnen we beslissen wie de held mag zijn.’

Cardan is er nog niet zo heel lang geleden mee gestopt de schurk te spelen en denkt nu opnieuw na over dat kronkelende pad van beslissingen dat hem naar deze onwaarschijnlijke plek heeft gebracht, hier bij haar, racend door de lucht met de bedoeling een eind te maken aan een problematische situatie in plaats van er meer te veroorzaken.

II

de prins van
elfhame is
onbeschoft

